

Az iráni háború: eszkaláció, szakaszos tárgyalások vagy átfogó megállapodás?

MKI Nézőpont

A Magyar Külügyi Intézet rendszeres kiadványa.

Kiadó:

© Magyar Külügyi Intézet, 2026.

Szerző(k):

Csicsmann László

Lektorálta:

Vass Ágnes

Korábbi kiadványainkat megtekintheti az [Intézet](#) weboldalán.

Borítókép forrás: Shutterstock

Csicsmann László, vezető kutató, MKI

AZ IRÁNI HÁBORÚ: ESZKALÁCIÓ, SZAKASZOS TÁRGYALÁSOK VAGY ÁTFOGÓ MEGÁLLAPODÁS?

A nemzetközi közvélemény feszülten várta az Amerikai Egyesült Államok és Irán által 2026. április 8-án bejelentett kéthetes tűzszünet lejártát. Donald Trump amerikai elnök a fegyvernyugvás idején újabb szankciós csomagot fogadott el Iránnal szemben, illetve az iszlámábádi közvetlen tárgyalások kudarcát követően április 13-tól kezdve elrendelte az iráni kikötők blokádját. Scott Bessent, amerikai pénzügyminiszter, ugyanakkor a napokban bejelentette, hogy 30 napra felfüggesztik az orosz és iráni olaj tengeri kereskedelmét, ezzel enyhítve a globális gazdaságra nehezedő nyomást. Trump elnök lemondta Steve Witkoff és Jared Kushner pakisztáni útját, miután az amerikai diplomácia úgy látta, az iráni vezetés nem egységes és nem reagál érdemben az amerikai követelésekre. Ezt követően Abbász Aragcsi iráni külügyminiszter, aki két alkalommal is megfordult Iszlámábádban, egy új javaslattal állt elő - egy ún. kétszakaszos megállapodás tervével. Eszerint az Irán által megfogalmazott követelések alapján a Hormuzi-szoros újranyitásáraól egyeztetnének először, majd egy későbbi fázisban kerülne sor a nukleáris programmal kapcsolatos részletek megtárgyalására. Miközben az Egyesült Államok kezdetben elutasította a javaslatot, mégis körvonalazódik egy 14 pontos egyetértési nyilatkozatnak a kölcsönös elfogadása, amely a további tárgyalások alapelveit rögzítené. Jelen írás azt járja körül, hogy melyek azok a helyi, regionális és globális szempontok, amelyek inkább a megállapodás vagy az eszkaláció irányába terelik az eseményeket.

MENNYIRE ÁLLNAK TÁVOL EGYMÁSTÓL AZ AMERIKAI ÉS IRÁNI KÖVETELÉSEK?

Az Iszlámábádban kezdődő, de már az első fordulóban félbeszakadt közvetlen amerikai-iráni egyeztetések alapját a Washington által megfogalmazott 15 pontos javaslat, illetve a Teherán által közzétett 10 pontos terv képezte. Amerikai nézőpontból négy jól körül határolható célja volt az ún. „féktelen düh” hadműveletnek (Operation Epic Fury):

1. az iráni katonai célú nukleáris program megakadályozása, különös tekintettel a hazai urándúsítás kérdésére;
2. a Nemzetközi Atomenergia Ügynökség 2025-ös jelentésében szereplő 440 kg 60 százalékra dúsított uránkészlet elszállítása
3. a ballisztikus rakétaprogram leállítása;
4. az Irán vezette „ellenállás tengelyéhez” tartozó iráni proxyk regionális destabilizáló tevékenységének megszüntetése.

Mindez kiegészül egy további szemponttal, amely nem állt fenn a háború kirobbanásakor: a Hormuzi-szoros megnyitásának és a szabad hajózás helyreállításának követelésével. Irán az első két pont kapcsán már a korábbi tárgyalási fordulóiban is hajlandó volt egyeztetni, a másik kettő kapcsán viszont nem, ugyanis azokat a nemzeti szuverenitás hatáskörébe tartozónak tekintik.

A nukleáris program vonatkozásában azon kezdeti amerikai követelés, hogy véglegesen mondjon le Irán az urándúsításról, 20 évre mérséklődött, amellyel szemben Teherán azon javaslata áll, amely szerint három és öt év közötti időtartamra függesztenék fel a tevékenységet.¹ A jelenleg is zajló egyeztetések tükrében úgy tűnik, hogy 12 év lehet a kompromisszum az urándúsítás felfüggesztésével kapcsolatban. A 440 kg 60 százalékra dúsított uránkészlettel kapcsolatosan Donald Trump azt fogalmazta meg, hogy feltétel nélkül az Egyesült Államokba kell szállítani, ugyanakkor a napokban Abbász Aragcsi ismételten Moszkvával egyeztetett az esetleges átadással kapcsolatban. Jelen sorok írója szerint ezekben a kérdésekben nem elérhetetlen a megállapodás, azonban annak elemeit, akárcsak a 2015-ös Közös Átfogó Cselekvési Tervben (Joint Comprehensive Plan of Action, JCPOA), a technikai részletekig le kell bontani. Az iráni mintegy 70 fős delegáció szakmailag készen állt és politikailag felhatalmazással bírt arra, hogy ezen egyeztetéseket megvalósítsa, ellenben a JD Vance amerikai alelnök irányítása alatt álló amerikai küldöttség nem a részletekről akart tárgyalni. Mindez arra is utal, hogy az amerikai és iráni felek között jelentős interkulturális különbségek, de mindezekellett bizalomhiány áll fenn.² Ez utóbbi nem is meglepő, hiszen a két állam 2015 óta nem folytatott közvetlen tárgyalásokat, illetve teljesen eltérő a jelenlegi

1 Daniel Byman, „Iran’s Strait of Hormuz Gambit and the Limits of U.S. Military Power”, *Center for Strategic and International Studies*, 2026. április 20., <https://www.csis.org/analysis/irans-strait-hormuz-gambit-and-limits-us-military-power>

2 Kelsey Davenport, „U.S. Negotiators Were Ill-Prepared for Serious Nuclear Talks with Iran”, *Arms Control Association*, 2026. április, <https://www.armscontrol.org/act/2026-04/features/analysis-us-negotiators-were-ill-prepared-serious-nuclear-talks-iran>

konfliktus megítélése is. Washingtonban úgy látják, hogy Irán a tárgyalásokat tudatosan időhúzásra használja fel, és valójában nem akar megállapodni, így fokozatosan növelik a rezsimre nehezedő katonai és gazdasági nyomást, amellyel rá kívánják szorítani Teheránt az átfogó megállapodás aláírására. Iránban ezzel ellentétben az a meglátás, hogy az Egyesült Államok valamennyi tárgyalást vagy tüzszünetet egy, az eddiginél jelentősebb katonai támadás megindításának előkészületeire használta fel. 2025-ben, majd 2026 februárjában is, több fordulóban közvetett tárgyalások zajlottak a két állam között, azonban egy adott ponton Donald Trump amerikai elnök a katonai beavatkozás mellett döntött.

Irán olyan garanciákat szeretne kapni a tárgyalások során, amelyek túlmutatnak egy-egy elnök ciklusán, ugyanis az Obama által 2015-ben megkötött nukleáris megállapodást Trump három évvel később felrúgta. Irán még 2026 februárjában, a háború megindítása előtti napokban állt elő a javaslattal, hogy a nukleáris program korlátozása mellett amerikai vállalatok beléphetnének az iráni olajszektorba, amellyel hosszabb távú érdekeltséget lehetne kialakítani. Jelen sorok írója szerint nem valószínű mégsem, hogy napok alatt egy több évtizede húzódozó vitának a végére pont kerülne, egy átfogó megállapodás megkötéséhez több időre van szükség. Reálisnak tűnik azonban az a forgatókönyv, hogy először a Hormuzi-szoros megnyitásban állapodnak meg, és ezt követően újabb tárgyalási fordulókat keretében rendezik a nukleáris program kérdését. A jelenlegi egyeztetések pedig a Hormuzi-szoros azonnali megnyitását tekintik prioritásnak.

A HORMUZI-SZOROS MINT IRÁNI „DE FACTO NUKLEÁRIS FEGYVER”

Irán számára talán a nukleáris fegyvernél is jobb alkupozíciónak tűnik a Hormuzi-szoros szabad hajózásának korlátozása. Miután a libanoni fronton is tíz napos, majd három héttel meghosszabbított tüzszünetet jelentett be Donald Trump amerikai elnök, Irán április 18-án néhány órára megnyitotta a tengeri főtópontot a szabad hajózás előtt. Majd délutáni órákban újra életbe lépett az ún. kettős blokádnak, ugyanis Teherán szerint az Egyesült Államok megsérti a tüzszünetet azzal, hogy korlátozza az iráni hajók mozgását. A Hormuzi-szoros kapcsán mind az amerikai, mind az iráni oldal az idő szorításában van.

Washington számára a Hormuzi-szoros megnyitása elsődleges prioritássá vált.³ A Brent hordónkénti olajára a 90 és 120 amerikai dollár között mozog attól függően, hogy éppen milyen várakozások vannak az eszkalációval vagy a megállapodással kapcsolatban. Mindennek azonban hatással van az amerikai üzemanyagárakra, amely egyben politikai kérdés is, tekintettel arra, hogy a novemberi felidős választások közelednek. A Pew Research Center 2026 márciusában közzétett közvélemény-kutatása szerint az amerikai lakosság jelentős része ellenzi az Irán elleni háborút: a válaszadók 61 százaléka nem támogatná a konfliktust, míg 40 százalékuk úgy véli, hogy az amerikai beavatkozás következtében a világ kevésbé biztonságossá vált.⁴

Az Egyesült Államok számára további szempont, hogy bár újabb csapatösszevonásra került sor a napokban a Közel-Keleten, mégis jogi értelemben korlátozott a háború tovább folytatásának lehetősége. A mindenkorai amerikai elnök ugyanis 60 napig, azaz 2026. május 1-jéig folytathat a Kongresszus felhatalmazása nélkül fegyveres konfliktust. A Demokraták nagy része nem támogatja az iráni háborút, Trump közvetlen környezete pedig megosztott ebben a kérdésben, ugyanakkor várhatóan az elnök mellett szavaznának. Jogi értelemben a 60 nap meghosszabbítható további 30 nappal, ha és amennyiben az amerikai elnök bejelenti, hogy lezárja a háborút, ugyanakkor az amerikai katonák védelmében szükség van fegyveres erő alkalmazására. Trump mindenesetre a határidő lejárta előtt levelet küldött a Kongresszusnak, amelyben kifejtette, hogy miután április 7-e óta szünetelnek a harci cselekmények, így úgy tekint az iráni kérdésre, hogy a háború tovább folytatható.⁵

Egy másik szempont is amellet szól, hogy Washington igen gyorsan szeretne kiszállni a háborúból. Irán a hat Öböl Menti Együttműködési Tanács (Gulf Cooperation Council – GCC) állama számára, amelyek az Egyesült Államokkal szoros partneri kapcsolatban állnak, meglehetősen költségessé tette a háborút. Az olaj- és földgázinfrastruktúra és export helyreállítására a szakértők szerint már egy-két évre is szükség van. Tehát, ha esetleg diplomáciailag sikerül megállapodni a Hormuzi-szoros megnyitásáról, az infrastruktúra működőképessé

3 Alex Mills, „By threatening the Strait of Hormuz, Iran turns geography into a global economic weapon”, *Atlantic Council*, 2026. március 12., <https://www.atlanticcouncil.org/blogs/econographics/by-threatening-the-strait-of-hormuz-iran-turns-geography-into-a-global-economic-weapon/>

4 „Americans Broadly Disapprove of U.S. Military Action in Iran”, *Pew Research Center*, 2026. május 7., <https://www.pewresearch.org/politics/2026/03/25/americans-broadly-disapprove-of-u-s-military-action-in-iran/>

5 Connor O’Brian and Eli Stokols, „Trump tells Congress the Iran War has ‘terminated’ as legal deadline hits”, *Politico*, 2026. május 1., <https://www.politico.com/news/2026/05/01/trump-congress-war-terminated-00902681>

tétele igen sok időbe telik. A Pentagon jelentése szerint az Irán által a hajózási útvonalon elhelyezett tengeri aknák eltakarítására mintegy hat hónap szükséges. A kár egy része már konkrétan mérhető, ugyanis a két hónap alatt elmaradt fosszilis energiahordozó export kieső bevétele mintegy 50 milliárd dollárra tehető, a kieső turizmus pedig 600 millió dollár naponta.⁶

Május elején Trump bejelentette, hogy az amerikai haditengerészet az ún. Project Freedom keretében kikíséri a hajókat a Hormuzi-szorosból. Mindezt Irán a tűzszünet megsértésének tekinti, és Teherán rátámadt az Egyesült Arab Emírségek (EAE) egyik kulcsfontosságú kikötőjére, a fudzszeiri létesítményre. Mindez azt mutatja, hogy a tűzszünet rendkívül törekeny, és Trump végül átmenetileg felfüggesztette a Hormuzi-szoroson belül rekedt hajók átsegítését. Mintegy 1500 hajó várakozik már hosszú hetek óta a tengeri fojtópont környékén, nem egy esetben embertelen körülmények között.

A Hormuzi-szorosnak mint elsődleges tengeri fojtópontnak nem igazán van alternatívája, ugyanis szárazföldre csak nagyon korlátozottan helyezhető át a tengeri kereskedelem. A Szaúd-Arábia területén keresztül haladó ún. kelet-nyugati vezetéknek a kapacitása mintegy hétmillió barrel naponta, azonban a vörös-tengeri Janbú (Yanbu) kikötő ennél csak kisebb kapacitást képes fogadni. Az Emírségekben pedig Fudzseira kikötő irányába haladó olajvezeték ugyancsak limitáltan képes a korábbi exportot helyettesíteni. Ráadásul az elmúlt hetekben mindkét olajvezeték iráni rakétatámadás célpontja volt, a károk ellenére azonban ezen infrastruktúrák működőképeseek.⁷

Az elmúlt napokban az Egyesült Arab Emírségekben nyíltan hangoztak el olyan üzenetek, amely szerint az amerikai támaszpontok nemhogy nem nyújtottak elegendő védelmet vagy elrettentést egy külső támadással szemben, hanem éppen ellenkezőleg, belesodorták a monarchiát egy háborúba. Következésképpen elindult a vita, ami az egyik iráni követelés is, hogy zárják be a támaszpontokat. Washington jelezte, hogy hajlandó áthidaló hitelekkel segíteni az EAE-t a háború okozta gazdasági károk mérséklésére.

A Hormuzi-szoros hajóforgalmának korlátozása igen érzékenyen érinti az olyan amerikai szövetségeseket, mint Japán vagy Dél-Korea, amely államok ja-

---

6 „WTCC Forecasts the Iran Conflict is Already Costing the Travel and Tourism Sector at Least US\$ 600 Million Per Day”, *World Travel and Tourism Council*, 2026. március 1., <https://wtcc.org/news/wtcc-forecasts-the-iran-conflict-is-already-costing-the-travel-tourism-sector>

7 David B. Roberts, „What alternatives do Gulf States have to the Strait of Hormuz?”, *The Conversation*, 2026. április 30., <https://theconversation.com/what-alternatives-do-gulf-states-have-to-the-strait-of-hormuz-281805>

varészt a térségből importálják az energiát. Trump azon fenyegetése, hogy mivel Washington szövetségesei nem segítenek a szoros megnyitásban, így anélkül is kiszállhat a háborúból, nem segít az Egyesült Államok megítélésén. A május 14-ére tervezett Hszü-csin Ping és Trump közötti csúcstalálkozóig Washington szeretné megoldani az iráni kérdést, legalább a Hormuzi-szorosot újranyitni.⁸

Ugyancsak az exitstratégiát erősíti az, hogy egy esetleges fegyveres eskaláció magas kockázattal, ugyanakkor alacsony hozammal párosul. Washington folytathatja az iráni katonai és/vagy civil létesítményekkel szembeni légitámadásokat, vagy szárazföldi csapatokat vezényelhet a Hormuzi-szoros hét szigetének vagy azok egy részének megszállására. Mindkettő azonban azonnali iráni válaszcsepást válthat ki, amelynek során a légiközlekedés ismét leállna, az olajkereskedelem helyreállítása pedig még későbbi időpontra tolná ki.

Irán követelése, hogy vámbevételeket vessen ki a Hormuzi-szoros forgalmáért, ellentétes a nemzetközi joggal. Irán és az Egyesült Államok nem részese az ENSZ 1982-ben elfogadott tengerjogi egyezményének, az UNCLOS-nak (United Nations Convention of the Law of the Sea), amely rögzíti a „békés áthaladás” jogát, amennyiben a hajó nem veszélyezteti a parti állam békéjét. A parti állam 12 tengeri mérföldig korlátozhatja a hajóforgalmat. Mivel az UNCLOS nemzetközi szokásjoggá vált, így sem az amerikai, sem az iráni blokád nem elfogadható, a vámbevételek követelése pedig ugyancsak ellentétes a nemzetközi joggal.⁹ Omán, mint másik érintett állam, nem mellesleg elutasította az iráni javaslatot.

MENNYIRE VAN BAJBAN IRÁN?

Donald Trump amerikai elnök az április 13-án, iráni kikötőkkel szemben bevezetett blokád óta többször utalást tett arra, hogy Teherán hamarosan megadja magát, ugyanis az ország a gazdasági összeomlás szélén áll. Továbbá több alkalommal megjegyezte, hogy Iránnak nincs egységes vezetése, nem tudni „ki a főnök” az országban. Trump arra számít, hogy az elkövetkező napokban az iráni vezetők könyörögnek a megállapodásért, és a rezsim kvázi megadja magát.

Irán számára a február 28-án kezdődő háború kettős következménnyel járt. Egyrészt mélyítette a meglévő gazdasági válságot, ugyanakkor a narratíva kont-

8 Kanis Leung and Huizhong Wu, „China is Stepping Up its Iran War diplomacy ahead of Trump’s summit with Xi”, The Washington Post, 2026. május 6., https://www.washingtonpost.com/world/2026/05/06/china-iran-us-war-behind-scenes-diplomacy/872fe7ba-493d-11f1-a119-857cd2bf4fd4_story.html

9 Marc Weller, „The Strait of Hormuz, shipping, and law”, Chatham House, 2026. április 16., <https://www.chathamhouse.org/2026/04/strait-hormuz-shipping-and-law>

rollálásán keresztül egyfajta legitimitást hozott a rendszer számára.¹⁰ Jelen sorok írója szerint az a megállapítás sem helyes, hogy Irán az összeomlás szélén áll, ugyanakkor azzal sem érthetünk egyet, hogy a háború értintetlenül hagyta az országot.

Irán 270 milliárd dolláros háborús kompenzációt követel az Egyesült Államoktól és Izraeltől, amely nagyságrendileg a katonai beavatkozás okozta károknak a költsége. Irán nemcsak katonailag gyengült meg, hanem ipari létesítményeket, petrokémiai üzemeket is támadás ért, amelyek helyreállítása hosszú hónapokat, akár éveket vehet igénybe. Irán a háború első heteiben zavartalanul folytatta a napi mintegy 1,3-1,4 millió barrel olajexportját, 90 százalékban Kína, kisebb részben Malajzia irányába. Mindez napi 139 millió amerikai dollár bevételt jelentett az ország számára úgy, hogy eközben a háború miatt a hazai fogyasztás jelentős mértékben lecsökkent. Április 13-a óta a CENTCOM szerint több mint 40 hajót fordítottak vissza, és nemrégiben egy a blokád megkönnyítését kívánó iráni hajóra az Egyesült Államok tüzet nyitott. Szakmai vélemények szerint három héten belül megtelnek az olajtározók, és ezt követően korlátozni kell az olajtermelést. Ez nemcsak bevételkiesést okoz, hanem az olajkutat újraindítása technikai okok (vízbetörés) következtében nem automatikus. Az amerikai nyomásgyakorlás célja tehát az, hogy a blokád következtében kimerülhet az iráni gazdaság, és gyors megállapodásra szorulnak. A kép itt is árnyaltabb, ugyanis mintegy 74 olajkút működik az országban, ha egy részét bezárják, akkor sem jelentkezik komoly probléma, hiszen a szankciók miatt az egyes kutaknál a kitermelés alacsony szintű. Irán a meglévő olajvezetéken keresztül is képes valamennyi kapacitást növelni, még ha nem is jelentős mértékben.¹¹

A nem olajjellegű export kapcsán a Hormuzi-szoros mellett alternatív szárazföldi útvonal is rendelkezésre áll. Tavaly adták át az Irán és Kína közötti vasúti összeköttetést, amely korlátozottan ugyan, de lehetőséget jelent az exportkapacitás növelésére. Az iráni riál további leértékelődése, valamint a több mint két hónapja tartó internetkorlátozás és a háború negatív hatásai jelentős mértékben növelték a lakosságra nehezedő nyomást. Egyes vélemények szerint napokon vagy heteken belül újrameghozhatók a tüntetések.

Az iráni vezetés némileg megosztott volt az elmúlt napokban a tárgyalásokat illetően. Míg Pezeskiján elnök a tárgyalások mellett, addig a Forradalmi

¹⁰ Daniel Citrinowitz, „How the War Saved the Iranian Regime”, *Foreign Affairs*, 2026. április 29., <https://www.foreignaffairs.com/iran/how-war-saved-iranian-regime>

¹¹ Bijan Khajepour, „Will the US naval blockade severely damage Iran’s oil sector?”, *Amwaj Media*, 2026. május 5., <https://amwaj.media/en/article/will-the-us-naval-blockade-severely-damage-irans-oil-sector>

Gárda inkább az eskaláció irányába szorgalmazott lépéseket. Ez az alapvetően belső hatalmi harc azonban nem jelenti azt, hogy a kifelé való kommunikáció vonatkozásában ne lenne egységes az iráni vezetés.¹² Az amerikai blokádnak tehát súlyos károkat okoz ugyan az iráni gazdaságnak, de Teheránban úgy látják, hogy a nyugati világ kevésbé reziliens, különösen, ha a világpiaci olajárak a 120 amerikai dollár/hordó árat megközelítik, ahogy ez az elmúlt napokban történt. A Forradalmi Gárda nem mellesleg úgy vélekedik, hogy Washington csak időnyerésre használja a tárgyalásokat, és előbb vagy utóbb újabb amerikai és izraeli támadás következik. Az iráni rezsim egy átalakulás fázisában van, amelynek kimenetelét egyelőre nem látjuk.¹³

QUO VADIS KÖZEL-KELET?

Ha az Egyesült Államok és Irán a 14 pontos memorandummal lezárja a háborút, az egy fellélegzést jelent a régió és a világ gazdaság számára, ugyanakkor nem oldja meg magát a konfliktust. Ahogy 2025 tavaszán, majd 2026 elején láttuk, a felek korábban is több ízben, elsősorban közvetítőkön keresztül tárgyalásztalhoz ültek, és nem sikerült megállapodni. Mindkét államnak fontos, hogy odahaza győzelemként tudja eladni a háborút. Teherán számára a Hormuzi-szoros eddigi blokádja önmagában ebbe az irányba mutat, és ha megerősítésre kerül az urándúsítás joga még időbeni korlátozás mellett is, azt a szankciók felfüggesztésével jelentős sikernek tudhatja be. Washington ezzel szemben nehezebb helyzetben van, hiszen jó esetben is az Obama elnöksége alatt multilaterális keretben tető alá hozott megállapodáshoz hasonlót sikerül kötni.

Bármilyen Iránnal kötött megállapodásnak gyengesége lenne, ha kétoldalú szinten marad. A hat arab olajmonarchia biztonsági igényeit figyelembe kell venni. Abu-Dzabi szerint Teherán a felelős a május 4-én bekövetkezett mini-eszkalációért, Irán azonban a vádakot visszautasította. Mindez rámutat arra, hogy a tűzszünet rendkívül törekeny a felek között. Az Egyesült Arab Emírségek azon döntése, hogy elhagyja az OPEC-et és az OPEC+-t, abba az irányba mutat, hogy a GCC-n belüli rivalizálás fennmarad, különösen Rijád és Abu Dzabi viszonya kérdéses. A GCC-államoknak valamilyen mechanizmust kell kialakítani az irá-

12 Patrick Wintour, „Trump may talk on regime infighting, but Iran seems united by strategy born of war”, *The Guardian*, 2026. április 23., <https://www.theguardian.com/world/2026/apr/23/trump-may-talk-of-regime-infighting-but-iran-seems-united-by-strategy-born-of-war>

13 Hamidreza Azizi, „Iran’s Supreme Leader No Longer Reigns Supreme”, *Time Magazine*, 2026. április 22., <https://time.com/article/2026/04/21/war-iran-mojtaba-khamenei-supreme-leader/>

ni kihívás kezelésére, amelynek körvonalai sem látszódnak.¹⁴ A múlt heti rijádi csúcstalálkozón éppen az EAE képviselője volt a lekritikusabb a szervezet védelmi képességeivel kapcsolatban.

A szabad hajózás helyreállítása még önmagában nem jelenti ennek a problémának a megoldását sem. Láthatóan az egyes államok, különösen Franciaország, arra törekednek, hogy ahogy az Egyesült Államok lezárja a konfliktust, katonai misszióval segítenek érvényesíteni a szabad áthaladás jogát a tengeri fojtóponton. Az olaj- és gázleáramlásokban okozott regionális károk felszámolása azonban egy-két évig fennmaradhat. Mindez azt is jelenti, hogy a jelenlegi energiaválság nem átmeneti, hanem hosszabb távon velünk marad.

Az iráni kérdés kapcsán azonban további tényező Izrael külpolitikája, amelynek egyértelmű célkitűzése volt a teheráni rendszerváltás, amelyet láthatóan nem sikerült a jelenlegi háborúval elérni. Az izraeli lakosság, ellenben az amerikaival, a háború folytatását támogatná, azonban a Netanjahu-kormány egy ideig biztosan tiszteletben tartja az amerikai szempontokat, amelyek a háború lezárására fókuszálnak. Izrael azonban az elkövetkező hónapokban akár újraindíthatja az Irán elleni háborút. Az Ábrahám-megállapodások – különösen az Egyesült Arab Emírségek és Izrael között – kiállták az idő próbáját, ugyanakkor nem voltak képesek egy békés regionális rend kialakítására.¹⁵ A jelenlegi katonai beavatkozás lezárásával sem lesz békés a Közel-Kelet, hiszen a gázai, libanoni frontok mellett az iráni probléma is visszatérően napirendre kerülhet.

---

14 Dhanía Thafer, „The GCC’s Dilemma: Bound by Washington, Exposed by Iran”, 2026. március 2., Gulf International Forum, <https://gulff.org/the-gccs-dilemma-bound-by-washington-exposed-by-iran/>

15 Matthew Duss – Zuri Linetsky, „How the Abraham Accords Fueled a New Era of Conflict”, *Foreign Policy*, 2026. május 7., <https://foreignpolicy.com/2026/05/07/trump-iran-israel-saudi-arabia-uae-abraham-accords-conflict-palestine/>

**MAGYAR
KÜLTÜGYI
INTÉZET**